

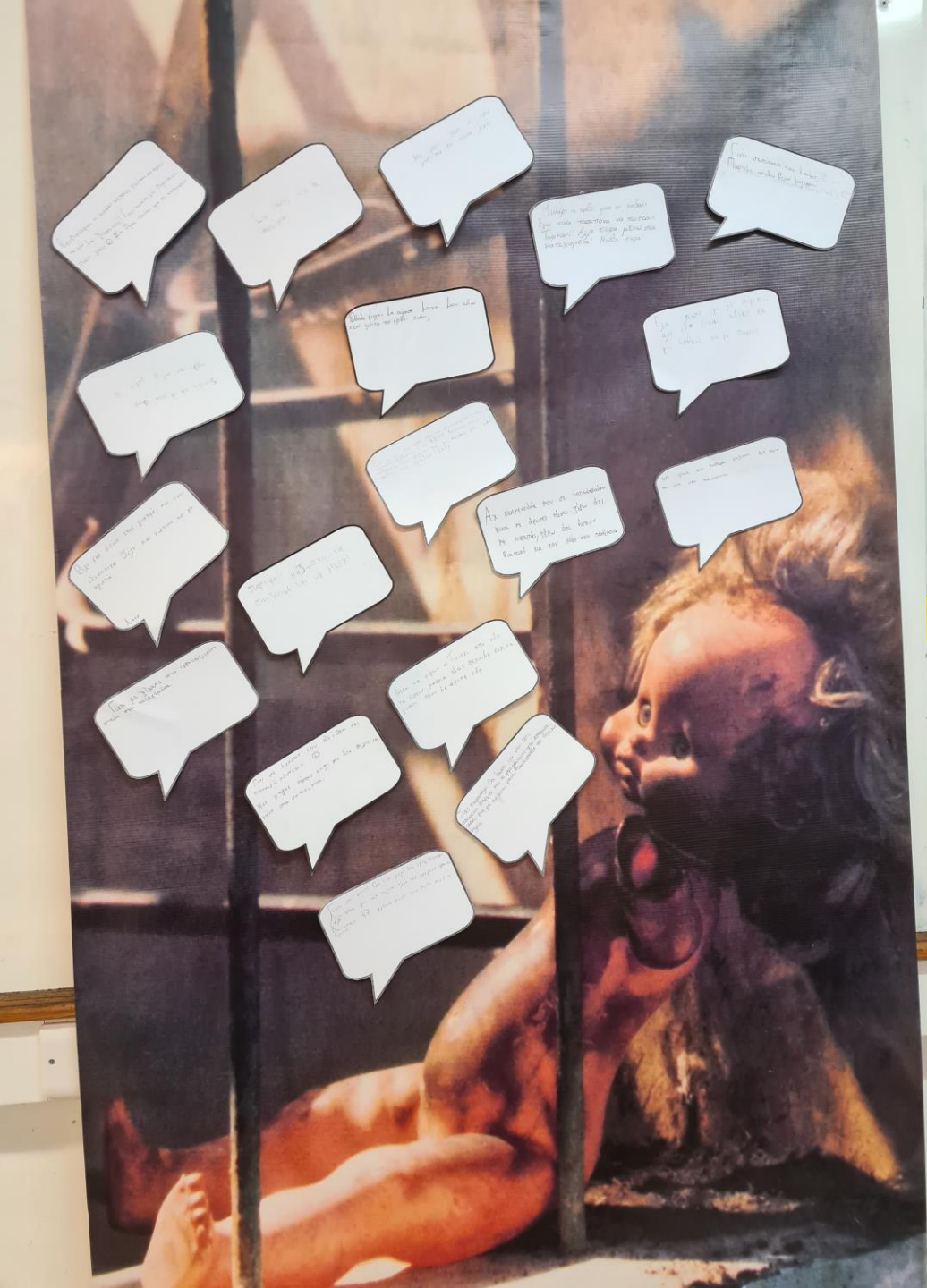
Τάξη: Δ'1

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ

ΕΡΓΑΣΙΕΣ

με θέμα :

« Δεν Ξεχνώ και Αγωνίζομαι »

Αυτή η κούκλα με το κομμένο χέρι
που κρεμάστηκε στο παράθυρο
του γκρεμισμένου σπιτιού
ποιο παιδάκι ήθελε ν' αποχαιρετήσει,
σε ποιο παιδάκι σύρθηκε ως το παράθυρο
ν' ανεμίσει το χέρι και της το 'κοψαν;

Κ. Μόντης

Τα παιδιά της Δ' 1 δίνουν φωνή
στη σπασμένη κούκλα...

Ήταν κάποτε ένα κοριτσάκι, που το έλεγαν Άντρη και κάθε μέρα με φρόντιζε. Παίζαμε μαζί, τρώγαμε μαζί, τραγουδούσαμε και κοιμόμασταν πλάι - πλάι. Τα αγαπημένα μας παιχνίδια που παίζαμε ήταν το κρυφτό, το κυνηγητό, οι κουμπάρες και ο βασιλέας.

Όλα ήταν τέλεια, ώσπου μια μέρα είδα την Άντρη ανήσυχη και αναρωτιόμουν γιατί, αλλά μετά ανησύχησα κι εγώ. Είδα τανκς, όπλα, βόμβες και το κυριότερο τα καταραμένα σιδερένια πουλιά να σκεπάζουν τον ουρανό. Άκουσα φοβερά βουητά, τρομερούς κρότους, πυροβολισμούς, βομβαρδισμούς και μαρμάρωσα από τον φόβο μου. Περίμενα την Άντρη να έρθει να με πάρει, αλλά δεν ήρθε κι αναρωτιόμουν γιατί. Μπορεί από τη βιασύνη της να μη με πήρε;

Σε μια στιγμή σκέφτηκα να συρθώ στο παράθυρο να τη δω και να την αποχαιρετήσω, αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή μια βόμβα έσκασε σχεδόν δίπλα μου και μου έκοψε το χέρι. Πόνος, μεγάλος πόνος...

Εγώ τώρα είμαι δίπλα στο γκρεμισμένο παράθυρο 47 ολόκληρα χρόνια και περιμένω...Περιμένω κάποτε να έρθει η Άντρη, η ιδιοκτήτριά μου να με πάρει...!

Θεμιστοκλής Κυπριανού

Η σπασμένη κούκλα αφηγείται την ιστορία της...

Είχα κάποτε μια όμορφη ζωή γεμάτη χαρές. Εγώ, για όσους δεν με ξέρουν, ήμουν μια κούκλα πολύ χαρούμενη, επειδή είχα μια καλή και χαριτωμένη ιδιοκτήτρια. Κάθε μέρα ήμασταν μαζί. Περνούσαμε πολύ χρόνο παρέα, παίζαμε, τρώγαμε, κοιμόμασταν και κάναμε χίλια πράγματα μαζί. Είχαμε και μια κρυψώνα, όπου εκεί περνούσαμε τον περισσότερό μας χρόνο, ήταν το αγαπημένο μας μέρος!

Όσπου μια μέρα έγινε το κακό... Όλοι ξεκίνησαν να τρέχουν και να φωνάζουν... Στην αρχή δεν είχα καταλάβει τι γινόταν... Σε κάποια στιγμή όμως, άκουσα τόσες δυνατές φωνές, που τρόμαξα. Κατάλαβα ότι η ιδιοκτήτριά μου κινδύνευε... Έπρεπε να φύγει, με άφησε πίσω στο σπίτι και το μόνο που μου είπε ήταν: «ΦΕΥΓΩ! ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ ΤΟ ΒΡΑΔΥ...».

Εγώ κρεμάστηκα στο παράθυρο και ανέμισα το χέρι μου για να τη χαιρετήσω, αλλά η ιδιοκτήτριά μου είχε ήδη φύγει. Εκείνη την ώρα βομβαρδισμοί και βουητά τρύπησαν τα αυτιά μου και μια βόμβα έπεσε στο παράθυρο και μου έκοψε το χέρι.

Τώρα είμαι εδώ στα κατεχόμενα, στο γκρεμισμένο πλέον σπίτι 48ολόκληρα χρόνια, Περιμένω την ιδιοκτήτριά μου να έρθει να με πάρει και μείνουμε μαζί ξανά, όπως παλιά...!

Ευτυχία Νεφέλη Μεγαλέμου

Ήταν κάποτε ένα όμορφο κοριτσάκι, που το έλεγαν Ελισάβετ, ήταν η ιδιοκτήτριά μου. Βλέπετε ήμουν η κούκλα της και το ήξερα πως με αγαπούσε πάρα πολύ. Κάποιες φορές πηγαίναμε στην παραλία, στα μαγαζιά κι άλλες φορές στο πάρκο. Ήμασταν αγαπημένες και αχώριστες!!!

Μια μέρα που παίζαμε στο δωμάτιο της Ελισάβετ ακούσαμε ένα τρομερό κρότο, σωστός σεισμός...! Ξαφνικά είδαμε έναν Τούρκο στρατιώτη έξω από την αυλή μας. Η Ελισάβετ προσπαθούσε να φωνάξει στους γονείς της, μα δεν μπορούσε να φωνάξει, ούτε να κινηθεί. Καρφωθήκαμε κι οι δυο στη θέση μας...

Ευτυχώς ήρθε ο μπαμπάς της Ελισάβετ και την άρπαξε από το χέρι. Εκείνη τη στιγμή ακριβώς με κρατούσε και μένα η Ελισάβετ από το χέρι, μα καθώς με κρατούσε, εγώ γλίστρησα και έπεσα από το χέρι της και έμεινα στο παράθυρο. Προσπαθούσε να πει στον μπαμπά της να την αφήσει να με πιάσει, προτού να φύγουν, αλλά μάταια...Δεν την άφησε κι εγώ έμεινα εκεί... Είμαι εδώ σ' αυτό το παράθυρο για 47 χρόνια.

21 Νοεμβρίου 2021...Ακόμα περιμένω, περιμένω κι ας είμαι μ' ένα χέρι. Βλέπετε όταν γκρέμισαν το σπίτι μας, μια μεγάλη πέτρα έπεσε πάνω στο χέρι μου και μου το έβγαλε. Πονάω...Κάθε μέρα βλέπω τον ήλιο και λέω ότι θα αντέξω ακόμα μια μέρα, δε θα χάσω τη σπίθα μέσα μου, αυτή τη σπίθα που λέγεται ελπίδα...

Μαλεβή Ντινίδου

Ήταν ένα μικρό κοριτσάκι που την έλεγαν Μαρία και ήταν η ιδιοκτήτριά μου. Περνούσαμε ώρες ατελείωτες μαζί! Πηγαίναμε βόλτες, παίζαμε και ξαπλώναμε μαζί στο κρεβάτι.

Όσπου μια μέρα άκουσα τη Μαρία να φωνάζει: «Θέλω την κούκλα μου, θέλω την κούκλα μου» Ήθελα να της φωνάξω: «Εδώ είμαι», αλλά δεν έβγαине καθόλου φωνή από το στόμα μου. Ακουγόταν πολύ ανήσυχη, σαν κάτι κακό να πλησίαζε... Άκουσα το αυτοκίνητο, σύρθηκα ως το παράθυρο για να τη χαιρετήσω, αλλά το αυτοκίνητο είχε ήδη φύγει...

Στο τέλος έμεινα μόνη, με άφησε πίσω, χωρίς κανέναν...Την περιμένω όμως να γυρίσει, την περιμένω εδώ και 47 χρόνια...

Αντρέας Κουράκης

Το πανό των παιδιών της Δ' 1 για την καταδίκη του ψευδοκράτους

Στερνός Λόγος

«Φύλαξε το κλειδί...

Να 'ναι έτοιμο, μόλις

σας πούνε να γυρίσετε...»

Δίνουμε τη δική μας

στερνή απάντηση στην

ποιήτρια ...

Στερνή Απάντηση

Θα το φυλάξω το κλειδί.

Μην έχεις έγνοια...

Θα το 'χω στο κομοδίνο μου.

Μην κλαις... μην κλαις...

Θα κοιμάμαι μαζί του

και θα νιώθω πως σ' έχω δίπλα μου.

Θα μου θυμίζει να 'χω ελπίδα.

Θα το καθαρίζω δυο φορές τον μήνα.

Δε θα τ' αφήσω να σκουριάσει...

Θα φάω και καρπό από το κλήμα μας.

Θα καλέσω τον Μηνά να το κλαδέψει

Μην κλαις... μην κλαις...

Χριστίνα Κουτσίδα

Θα το φυλάξω το κλειδί,
Θα το φυλάξω καλά...
Όταν θα πάω, θα ποτίσω
τα λουλούδια.
Θα ξαναδώ το περιβόλι,
που μοσχομυρίζει γιασεμιά.
Δε θα το χάσω το κλειδί.
Έχε μου εμπιστοσύνη!
Μην κλαις...
Δε θα ξεχάσω τα βασιλικά στη
γλάστρα,
θα τα ποτίσω.
Θα φυλάξω το κλειδί σε ασφαλή τόπο.
Να 'ναι έτοιμο, μόλις μας πούνε να γυρίσω...

Στιγμιότυπα από την επίσκεψη μας
στην έκθεση του σχολείου μας:
«Κύπρος 1974: Ένα
αντικείμενο...μια ιστορία»

Παναγιώτης Γεωργίου

Έχε μου εμπιστοσύνη.
Θα ποτίσω τα βασιλικά
στη γλάστρα
και θα φυλάξω το κλειδί.
Δε θα τ' αφήσω
να σκουριάσει!
Μην κλαις...

Αντρέι Ολαρίου

Θα το φυλάξω
σαν τα μάτια μου
και κάπου κάπου
θα το καθαρίζω

Θα φέρω και τον Μηνά
να κλαδέψει το κλήμα
και θα φάω από τον
καρπό
Μόλις μας πούνε, θα
επιστρέψω!

Δημήτρης Αντωνίου

Τα κλειδιά του σπιτιού της διευθύντριας του σχολείου μας, κας Έφης Μηλιώτου στην Αμμόχωστο.

Θα το φυλάξω το κλειδί,
Όταν θα πάω θ' ανοίξω.
Θα το φυλάξω σε τόπο σίγουρο
και θα το καθαρίζω.
Δε θα σκουριάσει,
μην ανησυχείς!
Ναι, θα ξεκλειδώσω,
θα τραβήξω την πόρτα
προς τα έξω,
δε θα ξεχάσω!
Θα δω την αυλή μας,
που θα μοσχομυρίζει γιασεμιά!

Δημήτρης Πάππουλλος

